

25. nedeľa v období cez rok A

20. septembra 2020

Mt 20, 1 – 16a

Milé sestry a bratia v Kristovi

Od detstva sme vychovávaní k pracovitosti, k tomu, aby sme si vedeli zastať svoje miesto vo svete. Je k tomu potrebné mnohé sa naučiť, je potrebná šikovnosť, vytrvalosť, ale aj zmysel pre česť, statočnosť, určitá obetavosť. Tak sa nám môže spoločne podariť postupne sa posúvať dopredu, môžeme niečo „nagazdovať“. Zvyčajne tu platí pravidlo príčiny a následku. Preto túto oblasť života môžeme skúmať – dokonca máme na to celé vedy (okrem iného ekonómia) - ktoré objektívne skúmajú možnosti toho, aby sa spoločnosti aj jednotlivcovi darilo lepšie.

A okrem toho aj my samotní sa svojou prácou do istej miery realizujeme, uskutočňujeme svoje možnosti, zaujímame sa preto o výsledok svojej práce, chceme, aby naša práca bola úspešná, aby bolo vidieť po nás dobré dielo.

To je dobré, ale niekedy pritom zabúdame, že okrem toho, čo takto môžeme vytvoriť, jestvuje aj druhý pól života, ktorý je tak trochu tajomný, ktorý sa nedá tak presne zadefinovať, v ktorom neplatia takéto presne definovateľné zákonitosti a ktorý by sme súhrnne mohli označiť za vzťahy.

Práve o tomto póle života nám rozpráva už po stáročia náboženstvo, rozpráva o dobre, kráse, pravde, o láske. Oddávna rozpráva o kráľovstve, kde platia tieto hodnoty. Tu už platia trochu iné zákonitosti, ako pri práci. Kresťanstvo a Ježiš Kristus nám pripomínajú, že hodnoty tohto kráľovstva, jedno či je to dobro, pravda, láska, ale ani krása nie je možné vyrobiť. Mnohému sa aj tu musíme naučiť, mnohé je potrebné spraviť, ale to hlavné nakoniec môže, (no zároveň aj nemusí) prísť ako dar.

Dnešné evanjelium hovorilo o Bohu ako o správcovi vinice, kráľovstva, kde neplatí len vonkajší výkon, ale kde sa najviac hľadí na vnútro, na srdce človeka. Dobro teda máme robiť bez strachu, bez obavy, či náš výkon bude dostatočný.

Túto skúsenosť vlastne každý človek pozná aj zo vzťahov. Vieme, že druhému človekovi nemáme vlastne čo ponúknuť, poskytnúť, to hlavné sa nedá zaslúžiť, nejakým spôsobom vyrobiť, ale prichádza to ako dar.

S týmto vedomím, s dôverou máme prichádzať k Bohu i druhým ľuďom. Nášmu konaniu by nikdy nemala chýbať ochota i dôvera.

Ak chceme hľadať, čo Boha charakterizuje, tak je to milosrdenstvo. Boh na jednej strane hovorí o povinnosti, vyzýva nás k tomu, aby sme boli dobrí, na druhej strane tam, kde by zákon bol až príliš príkry, tam ho milosrdenstvo robí znesiteľným. Milosrdenstvo nám pripomína, že Boh nás má rád bez toho, aby rušil svoje požiadavky. Preto aj súčasný sv. Otec si zvolil milosrdenstvo za ústredný motív svojho pontifikátu.

Milosrdenstvo nám pripomína, že to hlavné v živote prichádza ako dar, ako milosť, nedá sa vyrobiť. Ak to správne pochopíme, tak potom sa môžeme spoľahnúť na boha, že on je ten správca vinice, ktorý žiadnemu svojmu synovi, dcére tento dar, túto milosť neodoprie.